

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστόν και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
στὴν κλεινὴν ἐδρεῦομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια ἐνιακόσα κι' ἑξή
κι' ὄλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα διμῶς μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἑστὶ δ' ἔρι.

Δεκεμβρίου δεκαεξή,
πιθανὸν νὰ ξαναβρέξη.

Ποῦντος ἐνιακόσα κι' ἐβδομηνταένα,
μύταις μὲ συνάχι, μούτσουνα πρησμένα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Γιατὶ δὲν πῆγες, Φασουλῆ, μὲς στῆς Βουλῆς τὴν σάλα,
καὶ μὲ καρδιᾶς κυττήματα
ν' ἀκούσης τὰ ζητήματα
τοῦ γένους τὰ μεγάλα;

Γιατὶ δὲν πῆγες, ἀδελφέ, ν' ἀκούσης τὸν Δραγούμη,
νὰ μάθης τί μᾶς ἔκαναν οἱ δολοφόνου Κροῦμοι;
πῶς τώρα μὲ κατάνυξι δὲν ἔτρεξες μεγάλη
ν' ἀκούσης τὸν Πρωθυπουργὸ καὶ τὸν Μαυρομιχάλη;

Γιατὶ δὲν ἦλθες μετ' ἐμοῦ
ν' ἀκούσης, νὰ κυττάξης,
καὶ πλήρης μένους καὶ θυμοῦ
πρὸς ὕψη νὰ πετάξης;

Ὅποια συνεδρίασις
καθ' ὅλα σοβαρὰ
καὶ τῶν πληγῶν μας ἱσας,
ξυλένις φουκαρᾶ.

Γιατὶ δὲν ἦλθες νὰ τοὺς δῇς
τοὺς ρήτορας τοὺς εὐφραδεῖς,
ποῦ τοὺς οἰστρηλάτησε πολὺ μεγάλος οἰστρος
καὶ Δούναβις στοὺς λόγους των συνεταράχθη κι' Ἰστρος;

Ψυχρὸς δὲν ἔμεινε κανεὶς,
'πῆραν ἀέρα τὰ μολάλα,
καὶ ρήτορες ἐπιφανεῖς
ἐπέταξαν πολὺ ψηλά.

Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς μὲ γλῶσσαν ἀνδρικήν
ἐτόνισε τὴν ἔμμαν τὴν Μακεδονικήν,

καὶ τῆς Εὐρώπης τᾶψαλε μὲ τρόπο κι' ὅπως πρέπει,
ποῦ μὲ τοὺς πόνους μας γελά
καὶ θέλει σώνει καὶ καλά
σφαγμένους νὰ μᾶς βλέπη.

Βροντόφωνος, ἀπτόητος κι' ἀτρόμητος σὰν Ἄρης
τῆς εἶπε πῶς καὶ σήμερα δὲν θὰ τῆς γίνῃ χάρις,
τῆς εἶπε πῶς σημαίνομε
κι' ἐμεῖς ὀρθὰ κοφτὰ,
καὶ δὲν θὰ περιμένωμε
μὲ χέρια σταυρωτά.

Βροντόφωνος κι' ἀπτόητος τῆς εἶπε μετὰ θάρρους
πῶς δὲν θ' ἀφίνωμε σὰν πρὶν τοὺς βρωμεροὺς Βουλγάρους
γιὰ τοὺς λαιμούς μας ν' ἀκονοῦν
μαχαίρια δολοφόνου,
κι' αὐτοὶ σωτῆρες νὰ περνοῦν
σὲ τοῦτον τὸν ἀγῶνα.

Εἶπε πῶς θὰ πετάξωμε ζητιάνων δεκανίκια,
σπαθιά πῶς θ' ἀκονήσωμε
καὶ πῶς θὰ ξεφωνήσωμε
γιὰ τὰ δικά μας δίκια.

Τῆς εἶπε δίχως χωρὰ
πῶς θὰ σκαρώσῃ καὶ στρατὸ
καὶ στόλο σὲ λιγὰ.

Κι' ὅλη τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ
ἐθαύμασε, βρὲ Φασουλῆ,
τὸν Κόντε τὸν Γεωργάκη.

Οὐ μὴν ἐφώνασα κι' ἐγὼ
'στὸν κύριο Πρωθυπουργό.

δὸς τῆς τῆς ἀφιλότιμης καὶ πέστης τὰ καὶ πάλι,
ποῦ νὰ τῆς πῇ παπᾶς στ' αὐτὴ καὶ διάκος στὸ κεφάλι.

Μὴ φοβᾶσαι, πάρε φόρα,
μπράβο, Θεοτόκη, μπράβο...
πέστα τῆς Εὐρώπης τώρα,
πέστης τὰ νὰ πάρη κάβο.

Πέστης τὰ νὰ καταλάβῃ
πῶς κατατρεγμένοι σκλάβοι
δὲν θὰ σκύβουν τοὺς λαιμούς των ὅπως πρὶν στὸ θέλημά της
κι' ἄς σφυρίζῃ μέρα νύκτα κι' ἔνας κι' ἄλλος διπλωμάτης.

Πές της ὅτι δὲν θ' ἀφήσουν τοὺς φρικτοὺς ἐπιδρομεῖς
στ' ἅγιά των νὰ σιμώνουν,
κι' ὅσο θέλουν ἄς θυμώνουν
Ἄγγλοι, Δόρδοι, Δαῖδες, Μίς.

Συνεδρίασις σπανία,
κι' ἡ πατρίς Μακεδονία
μὲ πατάγους καὶ μὲ κρότους
ἐξυπνᾷ τοὺς ἄλυτρώτους.

Καὶ διέτρεξ' ἕνα ρίγος
τοὺς πατέρας τῆς Βουλῆς,
κι' ἀνεπώλησαν τὸ σφοῖγος
καὶ τὴν ρώμην τῆς φυλῆς.

Καὶ στὴν γῆν τῶν Μακεδόνων,
τὴν κοιλάδα τῶν κλυθμώνων,
ἐπετάχθηκα μὲ μιᾷ.

Δὲν ἐφύτρωνε χορτάρι
κι' ἐφεγγε χλωμὸ φεγγάρι
σκλάβων ἄταφα κορμιά.

Κι' εἶπα τότε σηκωθῆτε
καὶ κτυπᾶτε τοὺς ἀνδρίκια...
νὰ καιρὸς ν' ἀναστηθῆτε
τοῦ Βλαχάδ' ἀρματωλήκια.

Χαρῆτε, χαρῆτε
στὸν τόσο σας πόνο...
θαρρεῖτε, θαρρεῖτε
στὰ χέρια σας μόνο.

Τυρταῖος μὲ λύρα
προβάλλει... κτυπᾶτε,
καὶ ρόδα καὶ μύρα
σὲ τάφους σκορπᾶτε.

Τὶ πάλι τιμιά
μὲ δόξης χορούς...
ἀγνώστων μνημεῖα
γυρεύουν σταυρούς.

Μαρτύρων κροτάφους
καθένας νὰ στέφῃ,
κι' ἀπάνω σὲ τάφους
δραχίσετε βρέφη.

Μὲ λάμψι περνᾶτε
στιλπνὴν λεπιδίων,
καὶ μῆσος γεννᾶτε
σὲ στήθη παιδίων.

Φ.—

Κι' ἐγὼ ξεφωνίζω
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ πέρα,
κι' ἐγὼ κοπανίζω
μονάχος ἄερα.

Καὶ τρέχω κι' ἀνάβω
καὶ κόβω καὶ ράβω,
καὶ βρόντα καὶ κτύπα,
τρελλὸ παρλαπίπα.

Πάψε νὰ παραλαλῇ
καὶ νὰ σκούζῃς σὰν τρελλός...
τόση σάχλα τῆς Βουλῆς
μ' ἀπελπίζει παντελῶς.

Σὰν ἀκούω τὴν Βουλὴν
γιά τοῦ γένους νὰ μιλῇ
τὰ τρανὰ ζητήματα.

Τότε σκυθρωπὸς γυρίζω
καὶ μονάχος ψιθυρίζω:
βράστα καὶ βλαστήματα.

Σὰν κυττάζω τοὺς πατέρας
νὰ πετοῦν εἰς τοὺς αἰθέρας,
καὶ παιᾶνας ν' ἀνακρούουν ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας
καὶ νὰ λέγουν: ἄνω σχῶμεν καὶ ψυχὰς καὶ διανόει.

Ὅταν διόλου δὲν ἀκούω βουλευτῶν ἐπερωτήσεις
καὶ γιὰ τελωνοσταθμάρχας πολυώρους συζητήσεις
τότε πιά δὲν Ἑλληνίζω,
τὸ κεφάλι μου κουνῶ,
καὶ τὸ γένος ταλανίζω
καὶ τὴν τύχη του θρηνῶ.

Μ' ἀπελπίζει, μεπεχλιβάνη,
Βουλευτῶν πτερυγισμός,
καὶ μισέλληνα μὲ κάνει
τόσος πατριωτισμός.

Καὶ σὲ καθεμιὰ φατρία
ξεφωνίζω μὲ πικρία,
Περικλέτο τσελεπῆ,
πῶς δὲν εἶναι σωτηρία,
πῶς δὲν εἶνε προκοπή,
καὶ μοῦ φαίνεται ντροπὴ
φλογερά φιλοπατρία.

Ὅταν εὐφραδῶς μιλοῦν καὶ περὶ διὰ γραμμάτων
γιὰ ζητήματα δικάτων,
γίνομαι φιλέλληνα τότε
καὶ φωνάζω, σκυλομούρη,
γεια σας γεια σας, πατριῶται,
κι' Ἑλληνες Ἑλλήνων πούροι.

Τέτοιους πάντοτε σᾶς θέλω, τέτοιους πάντα σᾶς ποθῶ,
καὶ τοὺς λόγους σας ἀκούω καὶ τοὺς παρακολουθῶ,
τότε τρέχω στὸ Δαφνὶ γιὰ χατῆρι σας καὶ μόνο
καὶ μὲ δάφνις ἀπ' ἐκεῖ τοὺς πατέρας στεφανώνω.

Ὅταν ὅμως τοὺς κυττάζω γοργοπτεροὺς ἀετοὺς
καὶ μᾶς φλέγουν μὲ τοὺς Στόλους τῶν νικῶν καὶ τοὺς Στρατῶν.

τίπο γίνομαι μισέλληνα καὶ φωνάζω: κρέμα κρέμα!..
γίνεται καιρὸς ἀδίκως μὲ μιᾷ τέτοια σαχλολίμα.

Ὅταν ἀνδρικό μιλοῦν
γιὰ τὸ γένος δλοένα,
χάσκουν καὶ μελαγχολοῦν
πατριῶται σὰν κι' ἐμένα.

Ὅταν κάθε βουλευφόρον
τὸν κυττάζῃς κατὰ κόρον
ὑψηλὴν πατριώτην
κι' ἀρεμάνιον ἱππότην.

Τότε χάνε τὴν μιλιὰ σου,
τότε τράβα τὰ μαλλιά σου,
τότε πιά μὴν κάνῃς στίχο,
τότε δικάλ' ἐπαρέ το,
τότε κτύπα, Περικλέτο,
τὸ κεφάλι σου στὸν τοῖχο.

Τότε τὸ μεγάλο σκαλεύει,
τότε σάχλα θασιλεύει,
τότε σούρχεται νὰ κλάψῃ
καὶ δὲν ἔχεις τί νὰ γράψῃς.

Π.— Σ' ἐμέν' ἀρέσει νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν Μακεδονία.
Φ.— Σ' ἐμέν' ἀρέσει μιὰ Βουλὴ μὲ ρουσφετομανία.
Π.— Σ' ἐμέν' ἀρέσει μιὰ Βουλὴ μὲ ρήτορας αἰθέρων.
Φ.— Σ' ἐμέν' ἀρέσει μιὰ Βουλὴ πρὸς ἴδιον συμφέρον.

Π.— Σ' ἐμέν' ἀρέσει νὰ κτυπᾷ
Ρωμούνους καὶ Βουλγάρους...
Φ.— Σ' ἐμὲ ρουσφέτιχ νὰ σκορπᾷ
σὲ πεινασμένους γλάρους.

Π.— Σ' ἐμέν' ἀρέσει μιὰ Βουλὴ μὲ θούριον παιᾶνα.
Φ.— Σ' ἐμέν' ἀρέσει, Περικλῆ, νᾶναι γλωσσοκοπάννα.
Π.— Σ' ἐμέν' ἀρέσει νὰ μιλῇ γιὰ Στόλους καὶ Στρατεύματα
κι' ὁ κύριος Ἀνάργυρος νὰ βρῇσκῃ περισσεύματα.
Φ.— Σ' ἐμέν' ἀρέσει νὰ μιλῇ μὲ πατριῶτου πόνο
γιὰ τὸ στομάχι μόνο.

Π.— Σ' ἐμέν' ἀρέσει τρόπαια πατρίδος ν' ἀνεγείρῃ.
Φ.— Σ' ἐμένα πᾶς ἀνάργυρος νὰ ᾄδῃ γιὰ τὸν ἀργύρη.
Π.— Σ' ἐμέν' ἀρέσει νὰ κυττῶ τὸν Κόντε σπιρουνάτο.
Φ.— Σ' ἐμέν' ἀρέσει νὰ κυττῶ τὸν Κόντε σαρκινάτο.

Π.— Σ' ἐμέν' ἀρέσει, Φασουλῆ,
τοῦ Βάλλη το χυσο μαλλί
νᾶναι κατεδασμένο...
Φ.— Σ' ἐμέν' ἀνεδασμένο.

Π.— Σ' ἐμέν' ἀρέσει, Φασουλῆ, μιὰ Βουλὴ σὰν λίμνη,
κι' ἕνας ποιμὴν καὶ πσέλιγκας, καὶ μιὰ μόνον ποιμνῆ.
Φ.— Σ' ἐμέν' ἀρέσει κόμματτα νὰ ἐγκρίνουν κάθε μέρα
καὶ ν' ἀντικρύζω τσέλιγκας τὸν κάθε μας πατέρα.
Π.— Σ' ἐμέν' ἀρέσει μιὰ Βουλὴ, τοῦ νὰ μὴ σιέται φύλλο.
Φ.— Σ' ἐμέν' ἀρέσει θυελλα, κρυγᾶς, βρισίδι, ξύλο.
Π.— Χωρὶς κουδούνι Πρόεδρος μ' ὀρέσει, μαλαγάννα.
Φ.— Ἐγὼ τὸν θέλω, Περικλῆ, μὲ Ρούσικη καμπάννα.

Π.— Σ' ἐμέν' ἀρέσει οἱ βουλευταὶ νὰ μπάνουν χεῖρ χεῖρ.
Φ.— Σ' ἐμένα νὰ χωρίζουν σκληρὰ κι' οἱ συμπεθεροί.
Π.— Ἐγὼ τὴν θέλω τὴν Βουλὴ νὰ γίνεταί μπαλόνη.
Φ.— Ἐγὼ νὰ φασκελώνεται, μὰ καὶ νὰ φασκελώνῃ.

Π.— Ἐγὼ ζητῶ κοντολογίᾳ
τέτοια Βουλὴ, βουδάλι,

ποῦ νὰ μὴν εἶν' ἐπὶ τῆς γῆς
σὰν τὴν δίκῃ μας ἄλλῃ.

Φ.— Ἐγὼ γυρεύω ζωντανούς
Βουλῶν Πτωχοπροδρόμους...
Π.— Ἐγὼ ποθῶ τοὺς οὐρανούς.
Φ.— Κι' ἐγὼ τὰς ὑπνόμεους.

Π.— Μὰ θέλω πάντα νὰ κτυπῶ καὶ τὴν δίκῃ σου ράχη
καὶ σὺ νὰ τρῶς, βρὲ Φασουλῇ, τὸ τακτικὸ μπερντάχι.

Πατινάδα τῶν ξυλίνων 'στὴν Κορῶνα τῶν Ἑλλήνων.

'Στ' Ἀνάκτορα κυττάζουμε
μὲ κίνησι μεγάλη...
τοῦ Βασιλεῖ γιορτάζουμε
γενέθλια καὶ πάλι.

Ἐξῆντα χρόνους ἐκλείσεις γερούς καὶ κοτσονάτους
καὶ τὴν Κορῶνα τὴν μικρὴν τραναῖς τὴν μακαρίζουν...
φεύγουν οἱ χρόνοι καὶ γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τοὺς Κορωνάτους,
ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον ποῦ δὲν ξαναγυρίζουν.

Θεράποντές σου ταπεινοὶ
'στὴν φτωχικὴ μας τὴν φωλιά
φωνάζουμε μὲ μὴ φωνή...
νὰ τὰ χιλιάσῃς, Βασιλεῖ.

Γιὰ μεγαλεῖα χάνομαι, γιὰ Στέμματα πεθαίνω,
γιὰ τὴν Κορῶνα τῶν Ρωμῶν σχίζω τὴν γῆ καὶ μπαίνω,
καὶ τούμπαις πέρνομε γι' αὐτὴν καὶ πέφτομε ὑποστάτης
κι' ἀναγνωρίζουμε κι' οἱ δὲ τὰ κατορθώματά της.

Κι' ἐκείνους, ποῦ τῆς κάνουνε καμμιά φορὰ γεινάτσια
κι' ἐμπρός της ἐρυθρόσκουφοι πηδοῦν σκανδιφόροι,
τοὺς βλέπομε νὰ γίνονται τοῦ Θρόνου σκαλοπάτσια
καὶ δίπλα της νὰ στέκωνται πιστοὶ της βαρδιατόροι.

Σὰν μεθυσμένος Ραμπαγῆς μ' ἄρῃ νὰ τρικλίζω,
μὰ καὶ στεμμάτων κόκκαλα νὰ ξεροκοκαλίζω,
κι' ὅταν λαοὺς καὶ στέμματα συγκρίνης μὲ τὰ μάτια
εὐρίσκεις πῶς καλλίτερα σ' ἄρῃσουν τὰ Παλάτια.

Εὐτυχισμένος Βασιλεῖς σὲ δυστυχίας χρόνια
βλέπεις νὰ πέφτουν θρύμματα σάνιδια καὶ καθρόνια,
κι' ἂν θέλῃς στὸ Ρωμαῖκο καλὰ νὰ τὰ περνᾷς
νὰ βασιλεύῃς πάντοτε χωρὶς νὰ κυβερνᾷς.
Αὐτὸ καὶ δίχως νὰ στὸ ποῦν τὸ κάνεις χρόνια τόσα
γιατ' εἶσαι Βασιλεῖς μὲ νοῦ καὶ τάχεις τετρακόσα.

Μὲς στὸν χειμῶνα τὸν βαρὺ
ν' ἀνθίζῃ τριανταφυλλιά,
κι' ἐμεῖς νὰ λέμε λιγεροί:
νὰ τὰ χιλιάσῃς, Βασιλεῖ.

Ποιὸς Βασιλεῖς γενέθλια γιορτάζει σὰν καὶ τοῦτα...
βαρεῖτε φισαρμόνικαις, βαρεῖτε καὶ λαγοῦτα,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τῆς ἐριτίμου χώρας
'πῆρε τὸν Μεγαλόσταυρο σὲ κόκκινο κουτί,
κι' εἶθε νὰ γίνῃ γρήγορα καθὼς τὸ τῆς Πανδώρας
καὶ νὰ βγούμε μὲ τὸν σταυρὸ καὶ Στόλοι καὶ Στρατοί.

Ἰδοὺ μεγάλη ζωγραφιά γιὰ τὸν Μποκατσιάμπι,
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἀκτινοβόλος λάμπει,
καὶ τόσ' ἡλάλαξαν κουτοὶ
γι' αὐτὸ τὸ κόκκινο κουτί,
κι' αὐτὸς ὁ Μεγαλόσταυρος εἶθε νὰ τὸν φυλάξῃ
καὶ μὴτ' ἐχθρὸς καὶ φίλος του νὰ μὴν τοῦ τὸν ἀλλάξῃ.

Γιὰ σένα τρέχουν, Βασιλεῖ, τῆς ρίμας μας οἱ στίχοι,
κι' ἐφέτος κάπως ἄλλαξε καὶ τὸν Ρωμῶν ἡ τύχη,
κι' ἐδέχθη τόσους πρόσφυγας ἢ πάγκαλος πρωτεύουσα
καὶ πλάσις μὲς στοὺς δρόμους της πλανᾷται γυμνότης.

Κι' ἂν, ὅπως λέγουν σήμερα πολλοὶ τῶν κεχηνησίων,
ἐνδημικὴ κατήντησε φτώχεια καὶ τῶν γονέων,
ἐμεῖς, Κορῶνα σεβαστῇ,
'στοῦ Παλατιοῦ σου τὰ σκαλιά
λέμε κι' οἱ δὲ μὲς γελαστοί:
νὰ τὰ χιλιάσῃς, Βασιλεῖ.

Μακάρι κι' ἡ σημερινὴ νὰ λείψῃ καταφρόνια,
νὰ δῇς μὲ γάμου στέφανα καὶ δὲ φοραῖς ἐγγόνια,
πάντα σὲ πρόσφυγας καὶ μὴ παρηγοριᾷς νὰ σπῇ
κι' ἀπ' ὅλα τὰ ταξείδια σου συμπάθειαις νὰ φέρῃ
κι' ἐμεῖς μὲ τῆς συμπάθειαις περνώντας τὸν καιρὸ
νὰ δένουμε στὸν καφενὲ καλὰ τὸν γάϊδαρό μας.

Ἐβγα' λιγάκι νὰ μᾶς δῇς, νὰ πάρῃς τὸν ἀέρα...
εὐοί, Μεγαλειότατε... γιὰ τίποτα μὴ σκάνῃς,
καὶ σὰν τὸν Χάμλετ νὰ κυττᾷς τὸν ἴσκιό τοῦ πατέρα σου
καὶ τοῦτον νὰ χῇς σύμβουλον εἰς ὃ, τι λὲς καὶ κάνεις.

Πάντα καλὰ, πάντα χαράς,
κι' ἐμεῖς, τῆς ρίμας τὰ πουλιά,
χίλιαις φωνάζουμε φοραῖς:
νὰ τὰ χιλιάσῃς, Βασιλεῖ.

Ἐνα δάκρυ μας ραίνει τὴν Σκουζὲ τὴν Ἑλένη.

Μονάχα λίγους διαλεκτοὺς τοὺς ἐρίσκουν τὰ γεράματα
μὲ τόση ζηλευτὴς τιμῆς κι' ἀγάπης θυμιάματα.
Δέσποινα πολυσέβαστη καὶ γόνος τοῦ Καψάλη
τόσα παιδιὰ τῆς εὐλογεῖ καὶ γέρνει τὸ κεφάλι,
κι' ἐγγόνια καὶ διεγγόνια ὑποστάτης γονατίζουν
καὶ τῆς γιὰ γιὰ τὸ λείψανό μὲ κλάμμα τὸ ραντίζουν.

Χαρά σ' ἐστὶν, ποῦ μακρόχρονη καὶ πολυτιμημένη
στὴν τιμημένων της παιδιῶν τὴν ἀγαλιὰ παθαίνει,
καὶ τῶν λευκῶν της τῶν μαλλῶν καταφιλοῦν τὰ στήματα
τέτοιας μητέρας καὶ γιὰ γιὰ εὐτυχισμένη ἡ μνήμη.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ νέος ἀνθυπὶλαρχος, ὁ Δεωνίδας Τρῦφος,
κομψότατος κι' ἀβρότατος μὲ τὸ μακρὸ τοῦ ξίφους
ἐτέλεσε τοὺς γάμους τοῦ μὲ ζηλευτὴ κοπέλα,
μὲ τὴν Ἑλίζα Γένριξεν, ποῦναι μὴ ἀξόγια τρέλλα.
Παρέστη δὲ παρὰ νυμφος ἐν μέσῳ τῆς παρέας
ὁ πρῶτος γάμος, ὁ Πρίγκιψ μας Ἀνδρέας.

Τοῦ Ρωμῶν μὲς τὸ Γραφεῖον τὸ κατὰ μεστον ὦδον
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου κεῖται τώρα τὴν ὁδόν,
ποῦναι δράσεως μεγάλῃς πολυτάραχος σταθμός,
'στὴν οἰκίαν Ἐμπειρίκου, δεκατέσσερ' ἀριθμός.